

Послухав жінку  
Та взяв на перемінку  
Пістрявії із Харкова штани,  
Так, отже, бач,-  
Хоч сядь та й плач:  
Щось не вподобались Йому вони! [19]  
І осміяв,  
І ошпував,  
Мережані штани, на всю Полтаву  
Ні за що ні про що пустив у славу.  
Коли б то ж вже сам тільки Він,  
То й сількось. Вже б — байдуже!  
А то й Вона, ізлізши на ослін,  
Розкудкудакалась щось дуже  
Та над Петром ну реготать,  
Петра на глузди піднімать!  
Чарки й пляшки, склянки перетовкла від сміху,  
Розхлюпала на скатерть сирівець...  
Тоді, злякавшись, та навпростець,  
Ну, драла!.. під свою махнула стріху!  
23 юня 1851 г., Полтава

[19] — Він і Вона — подружжя Лонгінових.